

19. Ensenyar a pregar

A pregar se n’aprèn pregant, però cal que pedagògicament es realitzi l’aprenentatge, sobretot en les primeres etapes de la vida: en la família, en la catequesi, en la formació cristiana. Les comunitats contemplatives i els santuaris són espais privilegiats per fer experiència de pregària.

20. Pregàries a la parròquia

Per ajudar a la pregària personal i comunitària, alguns dies a la setmana cada parròquia o agrupació de parròquies pot organitzar un espai de pregària assumint tots els registres i maneres de pregar que siguin possibles: pregària d’adoració davant del Santíssim, lectura contemplativa de la Paraula de Déu; pregàries «estil de Taizé» especialment convocades per als joves; pregàries marianes en ocasió de novenes, aplecs, festes patronals; pregàries per les vocacions; i també pregàries a partir de fets que tinguin un relleu especial en la població.

És molt adient introduir la pregària de laudes o vespres en les misses matinals o vespertines diàries per unir-se a la pregària de tota l’Església.

21. Pregàries exequials

En l’experiència de la mort, la pregària de l’Església que acompanya el dolor dels familiars, que resa pel difunt, i que ofereix l’esperança de la Vida en plenitud és ocasió d’evangelització i de caritat.

22. Pregàries de benedicció

Durant l’any, i en funció de les tradicions locals, s’acostumen a beneir persones, animals, vehicles, objectes religiosos, collites, el terme... són ocasions per ajudar a pregar.

V. ACOLLIMENT - ACOMPANYAMENT - SERVEI

L’acció caritativa i social és una de les accions fonamentals de l’Església local i de les comunitats que la formen. El papa Benet XVI així ho va recordar i explicitar a l’encíclica Deus caritas est (2005). I el papa Francesc molt sovint ens ho recorda i ho exigeix a l’exhortació apostòlica Evangelii gaudium (2013) i a l’encíclica Fratelli tutti (2020). L’atenció als pobres –en recursos materials per portar una vida digna, o per manca de recursos espirituals i culturals i també de salut, llibertat, afecte, etc.– és essencial en el missatge i en la pràctica de l’Evangeli.

La comunió eclesial demana relacions interpersonals i la comunicació cristiana de béns. Ningú no pot desentendre’s de l’altre, sinó que els membres més febles han de ser envoltats de totes les atencions. «Si un membre sofreix, tots els altres se’n ressenten» (1Co 12,26). Sense aquesta osmosi no hi hauria comunió.

Cal intensificar la presència i l’acció de l’Església en el món dels pobres, dels marginats, dels ancians, dels malalts, entre els qui sofreixen, per mitjà de les institucions que

tenen aquesta finalitat, però també pel testimoni i acció personals de cada cristià en les institucions adequades o donant-hi suport. L’acció caritativa pròpia de l’Església s’estructura en l’àmbit diocesà, parroquial i, en alguns casos, en l’arxiprestal.

La motivació primària de l’acció caritativa de l’Església és evangèlica. Des d’aquesta constatació de principi és del tot necessari que les nostres institucions i obres socials, i també les obres de les comunitats religioses, tinguin cura de la identitat i la motivació cristiana de tots els seus responsables i col·laboradors.

23. L’acompanyament dels malalts i els ancians

En les tasques pastorals cal prioritzar la visita i l’atenció als malalts i als ancians. La manca de salut és una gran pobresa. És una situació en què retorna el record de moltes ferides que s’han viscut. En aquesta etapa de la vida cal el consol de la fe, l’oferiment de la misericòrdia de Déu, els dons dels sagraments i l’acompanyament afectuós.

El lema d’aquest curs, proposat per la comissió de Pastoral de la Salut, és precisament «Acompanyar el qui sofreix».

24. Acolliment de les persones i famílies

Les comunitats parroquials, per mitjà dels preveres, diaques i responsables de serveis pastorals, s’han de fer presents en aquelles situacions de sofriment i alegria que viuen les persones en els pobles i en els barris.

Cal atendre i acollir totes les famílies i, d’una manera especial, les famílies «ferides» (separats, divorciats, divorciats tornats a casar, famílies monoparentals...). Que experimentin la virtut de la misericòrdia, que se sentin acompanyades i –si s’escau– orientades al Centre d’Orientació Familiar (COF) de la nostra Diòcesi.

25. Càritas

La missió de Càritas, d’acolliment i servei als més desvalguts, també és prioritària a la parròquia, sovint en col·laboració amb altres parròquies de l’entorn i de l’arxiprestat. Cal seguir i adaptar, quan s’escaigui, les orientacions de Càritas Diocesana. Alhora, cal conscienciar els fidels de la seva responsabilitat amb Càritas perquè la sentin com a pròpia.

26. Associacions de servei i atenció als malalts

Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes

Continuar amb la missió encomanada dirigida a l’atenció als malalts i al pelegrinatge a Lourdes, col·laborant amb la delegació de Pastoral de la Salut.

Mantenir i potenciar la presència, el servei i la formació dels joves, sobretot durant els dies del pelegrinatge.

Fraternitat de malalts i discapacitats

Tot valorant la finalitat de la fraternitat, proposar a malalts i discapacitats coneguts la seva vinculació i participació en les activitats.

Moviment de Fe i Llum

Des de les parròquies, cal donar suport al moviment.

27. Fundacions i patronats amb finalitats socials

Cal agrair i valorar la tasca d’aquests patronats, molt especialment com a resposta al problema de l’habitatge. Convé facilitar més informació de la seva missió, sovint desconeguda.

28. El compromís social dels cristians

Hem d’animar i donar suport als cristians que han assumit responsabilitats en les institucions que treballen pel bé comú de la societat. Pensem en els parlaments, ajuntaments, sindicats, centres culturals, clubs esportius educatius, AMPA de les escoles, fundacions socials...

29. Participació en la vida dels pobles

Les comunitats parroquials, per mitjà dels preveres, diaques i responsables de serveis pastorals, s’han de fer presents en aquelles situacions de sofriment i alegria que viuen les persones en els pobles i en els barris.

VI. PARRÒQUIES - ASSOCIACIONS D’APOSTOLAT

Déu va escollir un poble perquè fos signe i promotor de la salvació que vol per a tota la humanitat.

Jesús va escollir el grup més proper dels apòstols, però també el més ampli de deixebles i col·laboradors, per constituir la primera comunitat que hauria de continuar la seva missió salvadora anant per tot el món.

Els apòstols i els primers deixebles anunciaven l’Evangeli i, amb els convertits, constituïen comunitats arreu atenent la dimensió comunitària que té la vida cristiana.

La força que sosté el cristianisme és la força de la comunitat (Església) que prega i actua en comunió amb Déu. La comunitat és el lloc propi de realització del cristianisme: l’individualisme no té lloc dins del cristianisme. Només en la comunitat que celebra i actua es troba el lloc adequat per compartir i celebrar la vida.

Cal insistir en la importància que té la comunitat per a la vida cristiana i per a l’evangelització, remarcant que la comunitat parroquial és responsabilitat de tots. En els moments actuals cal proposar tot allò que ajudi a sentir-se vinculat a la parròquia, perquè venim d’un llarg temps en què, a causa de l’epidèmia, s’han afeblit els lligams comunitaris.

Tota l’Església és sinodal, adjectiu que significa «fer camí junts», i ens demana exercir la corresponsabilitat en l’Església diocesana però també en les parròquies i associacions. Precisament des de l’octubre a l’abril cal reflexionar a esca-la mundial sobre l’abast de la sinodalitat (vegeu l’apartat VI d’aquestes prioritats).

30. Ministeris en la comunitat

Perquè les comunitats siguin vives i exerceixin la seva missió calen diversos ministeris i serveis. El Concili

Provincial Tarraconense (CPT) demana formar i acompanyar laics i laiques amb missió pastoral tant a les parròquies com a les institucions d’apostolat. Entre els serveis a les comunitats hem de destacar els serveis litúrgics, la catequesi, la sol·licitud per als malalts, els responsables dels joves i de la gent gran, els voluntaris de Càritas, els qui tenen cura de la neteja i ornamentació del temple, els ecònoms, en la mesura de les possibilitats i la realitat de cada parròquia.

És important aconseguir que a les parròquies hi hagi un petit equip d’acció pastoral. És un grup de persones que col·laboren amb el rector i que s’encarreguen dels serveis que necessita la parròquia per mantenir la seva vitalitat i fer possible l’atenció pastoral que ha d’oferir.

31. Comunió i coordinació entre comunitats

La majoria de parròquies no poden oferir totes soles alguns dels serveis i les ajudes que necessiten els fidels. Per això és necessari que en l’àmbit arxiprestal o de parròquies agrupades s’ofereixin aquests serveis, com la catequesi en els diferents cursos, la preparació a la confirmació, la pastoral de joventut, la formació en el catecumenat, la preparació al matrimoni, la formació per als adults...

Algunes parròquies han d’assumir la missió de parròquies de servei a les altres per estar situades en pobles o viles de referència social en el territori.

(Un exemple de la societat que ens pot ajudar a entendre aquesta configuració pastoral de la parròquies és la sanitat. A cada poble acostuma a haver-hi un CAP que atén durant unes hores i alguns dies, però no ofereix tots els serveis que calen, i per això s’ha d’anar al CAP comarcal o a l’hospital de referència).

32. Parròquies i delegacions

Convé que la comunicació entre les delegacions i les parròquies sigui més intensa, perquè la missió de les delegacions és ajudar les parròquies i altres institucions en la pastoral ordinària i concretar les prioritats pastorals. Les parròquies i les altres institucions han de conèixer les propostes de les delegacions, valorar-les i demanar ajuda, si s’escau, per aplicar-les.

33. Moviments d’apostolat

Cal la coordinació dels moviments i grups amb la seva vinculació a l’Apostolat Seglar.

Aprofundir les concrecions que ha de tenir per a cada moviment la urgència de l’evangelització.

34. Comunitats de vida consagrada

Agraint la missió de les comunitats de vida consagrada, la delegació vetllarà per les seves necessitats i per la seva vinculació a la Diòcesi.

Prioritats Pastorals 2021 - 2022

SUPLEMENT DEL FULL PARROQUIAL - 3 D’OCTUBRE DE 2021

«El nostre treball pastoral ha de ser una resposta a les necessitats dels cristians i dels que busquen el Jesús que ens salva»

La pandèmia viscuda durant els cursos 2019-2020 i 2020- 2021 ha impedit o restringit moltes accions pastorals habituals en la missió de les parròquies, i alhora també l’execució d’algunes de les prioritats pastorals proposades per a aquests dos cursos.

Ara ens cal tornar a recordar i a proposar les prioritats del curs anterior reorientant-ne algunes i subratllant les més importants.

En aquests moments tot apunta que iniciem un temps de «normalitat» per proposar-nos activar les accions pastorals de les celebracions, de la formació, d’acolliment i de servei, que configuren la missió de la parròquia.

Tanmateix, aquests dos cursos, en què hem estat complint les mesures sanitàries i vivint les conseqüències de la pandèmia, han estat ocasió de reflexionar, de centrar-nos en allò que és essencial, de ser creatius, i ens han permès conèixer encara més i fer servir millor les noves tecnologies com a recursos per oferir accions pastorals.

En el moment de decidir algunes prioritats no podem pensar només en les possibilitats d’execució per part dels preveres i diaques, sinó també pel que fa als fidels de vida consagrada i els laics.

Cal recordar que les prioritats han de servir perquè cada comunitat o associació pugui escollir-ne algunes, segons les seves possibilitats, per millorar, aprofundir o iniciar les seves propostes o accions pastorals al servei dels fidels.

Les accions prioritàries de l’Església poden esdevenir guió de les nostres prioritats pastorals per a aquest curs, tenint molt present la «nova situació» que ens toca viure tot seguint les mesures adients de prevenció de la COVID i per la «represa» de la vida pastoral després de l’experiència dels confinaments. Caldrà afrontar els reptes que se’ns vagin plantejant a partir dels fets que ens anem trobant.

Els consells han assenyalat algunes prioritats més importants –les trobareu en color vermell–, però la resta de prioritats també por ajudar a orientar l’acció de les parròquies i altres institucions d’apostolat.

I. PARTICIPACIÓ DIOCESANA EN EL SÍNODE DE BISBES DEL 2023 «PER UNA ESGLÉSIA SINODAL: COMUNIÓ, PARTICIPACIÓ I MISSIÓ»

«El nostre treball pastoral ha de ser una resposta a les necessitats dels cristians i dels que busquen el Jesús que ens salva»

«El nostre treball pastoral ha de ser una resposta a les necessitats dels cristians i dels que busquen el Jesús que ens salva»

Durant la primera part del curs, la participació en el camí sinodal que l’Església ens proposa pensant en el Sinode de bisbes de l’any 2023, precisament sobre la sinodalitat, ha de ser la prioritat en els primers mesos d’aquest curs pastoral.

La reflexió i propostes sobre la sinodalitat no només serà una aportació que farem a la secretaria del Sinode, sinó que també ens ajudarà a concretar què ha de significar per a l’Església de Girona, per a les comunitats parroquials, els moviments i altres institucions d’apostolat. Els responsables d’organitzar la reflexió ens han indicat les possibilitats i la manera de participar-hi.

Per una Església sinodal
comunió | participació | missió

✠ FRANCESC PARDO I ARTIGAS,

bisbe de Girona

3 d’octubre de 2021

II.- PREDICACIÓ - PRIMER ANUNCI - FORMACIÓ

Constatem que un dels reptes que se’ns planteja des de fa temps és la necessitat de formació per viure la fe cristi-ana en un ambient secular molt intens.

També constatem que les propostes de formació que s’ofereixen tenen sovint poca participació, o que hi partici-pen els qui no en tenen tanta necessitat.

Darrerament, i no només a causa de la COVID, ha dismi-nuït l’assistència a la catequesi d’iniciació, i més encara a la de seguiment i professió de fe.

En relació amb la formació dels adults, cal reconèixer que s’han fet i es fan algunes propostes, però caldria treballar per augmentar la participació.

Estem d’acord que l’evangelització és la missió més im-portant de l’Església avui. De fet, la formació més neces-sària és la del primer anunci i, tot seguit, la comprensió de la celebració dels sagraments, la pregària i les actituds de vida segons l’Evangeli.

Som conscients que el repte més important avui és tro-bar la manera d’evangelitzar, de fer arribar l’ evangeli a les persones en cada etapa de la seva vida, perquè creiem que respon a les necessitats i preguntes més profundes que es poden tenir.

Mitjans que tenim per a l’evangelització i la formació:

1. L’homilia

Per a la majoria de cristians, l’única formació que reben durant la setmana, si participen en celebra-ci-ons, és l’homilia.

Ens hem de comprometre a preparar l’homilia per actualitzar la Paraula proclamada a la vida de les persones. Procurem que tingui el contingut i el to de Bona Notícia, fins i tot quan cal recordar les exigèn-cies per al deixeble.

2. Catequesi

Catequesi d’iniciació i de seguiment

Cal que la catequesi afavoreixi l’experiència de la trobada amb Jesucrist: «Fes, Jesús, que jo et cone-gui, que si et conec t’estimaré, i si t’estimo et se-guiré» (sant Efrem, s. IV). Cal esforçar-se per unir la catequesi amb la celebració dels sagraments i la pregària.

Constatem la disminució d’infants que participen en la catequesi. Per això cal procurar, amb tots els mitjans disponibles, informació a les famílies i a les escoles cristianes sobre la importància que té la catequesi d’infants, oferir-ne el programa con-cret de la parròquia i insistir que convé iniciar-la als set anys.

Proposar de manera renovada la catequesi de segui-ment i la professió de fe per facilitar la continuïtat: catequesi més espaiada, catequesi i espai, catequesi i escoltisme, catequesi i escolans.

No descuidar la formació dels catequistes per a la preparació de les sessions, que correspon al primer catequista de la comunitat, que és el mossèn.

Cal implicar la família en el procés catequètic ser-vint-se de les trobades i reunions amb els pares per oferir una renovada comprensió de la fe.

Catequesi de confirmació

Proposar diverses maneres de formació per rebre el sagrament de la confirmació, seguint els cursos de la catequesi o a través d’una renovada proposta als qui no l’han seguida.

Formació dels adolescents i joves

Cal pensar en oferir propostes de formació i d’acompanyament dels joves afavorint la creació de grups i la participació en les activitats de la Delegació Epis-copal i dels arxiprestats, si s’ofereixen.

Formació per als qui exerceixen responsabilitats pastorals:

Laics amb missió pastoral, els qui dirigeixen celebra-cions en absència de prevere, catequistes, membres dels consells pastorals, voluntaris...

Tots els qui tenen nomenament episcopal per exer-cir responsabilitats pastorals i els qui s’hi preparen han de participar en la formació que se’ls oferirà des de la Vicaria amb l’Institut de Ciències Religioses de Girona. Aquesta formació és del tot necessària per exercir la responsabilitat pastoral encomanada.

Propostes de formació permanent

Cal oferir formació permanent al laicat, sigui a nivell arxiprestal o agrupant parròquies. Aquesta formació s’ha de proposar aprofundir en la nostra fe, i alho-ra tenir recursos per testimoniar i donar raó de la fe cristiana. La proposta formativa «Teologia a prop», que ofereix l’Institut Superior de Ciències Religioses, és la més adient per a aquesta formació.

3. Preparació a la recepció dels sagraments

Cal procurar, en la modalitat que sigui possible, pre-parar la celebració dels sagraments del baptisme i del matrimoni, almenys amb unes converses d’acoll-i-ment, d’explicació i de preparació.

Cal ser molt curosos en la confecció de l’expedient per al sagrament del matrimoni.

4. Catecumenat

Potenciar el catecumenat d’adults seguint els crite-ris del Ritual de la Iniciació Cristiana dels Adults i la pràctica pastoral de la nostra Diòcesi. Cal oferir als no batejats una proposta de formació cristiana amb l’ajut de la Delegació del Catecumenat.

També cal oferir als adults no confirmats la possibi-litat de rebre el sagrament després d’un període de formació adient. Aquesta formació s’oferirà sobretot en alguns centres a diversos indrets del Bisbat per facilitar la participació.

5. Grups de revisió o comunicació de vida

En aquests grups s’aconsegueix la lectura evangèlica dels fets de vida i l’assimilació personal de l’Evangeli. Alhora, signifiquen ajuda i suport per a la vida cristiana.

6. Mitjans de comunicació i xarxes socials

Servir-se dels mitjans de comunicació i les xarxes soci-als per oferir el missatge cristià i com a eina de comuni-cació i informació. Durant els confinaments hem après a servir-nos de les xarxes per a reunions, formació, ca-tequesi, celebracions... Considerem que poden ser una eina important per oferir la formació cristiana.

7. Pastoral de joves

La pastoral amb els joves és un dels reptes que se’ns plantegen. Cal continuar oferint la preparació a la con-firmació. Cal, sobretot, fer la proposta de reunir joves per invitar-los a reflexionar, a participar en pregàries organitzades per ells mateixos, en cursets intensos de primer anunci i en l’assumpció de serveis.

Cal pensar en propostes en l’entorn parroquial, d’un grup de parròquies, d’un arxiprestat, i en l’àmbit de la Diòcesi.

Des del Consell Episcopal i de la Delegació de joves, cal convocar una trobada amb tots els grups i moviments que ofereixen diverses propostes per als joves de la Diòcesi.

En la pastoral dels joves cal donar importància a la pas-toral vocacional, donar suport i col·laborar amb el ser-vei d’orientació vocacional.

8. Els moviments d’educació en el temps lliure

Els centres d’espai i els agrupaments escoltes són els dos moviments educatius del temps lliure del nostre Bisbat.

Hem de procurar que estrenyin vincles amb les comuni-tats parroquials i que els caps i monitors participin en les formacions dels seus respectius moviments.

9. Les escoles cristianes

Cal comptar, col·laborar i sumar la missió i el treball de les escoles cristianes. Molts infants, adolescents, joves i els respectius pares estan vinculats a l’activitat docent i educadora d’aquestes escoles.

A les reunions amb els pares, que es realitzen habitual-ment, és molt convenient que a partir de l’ideari cristià de l’escola mateixa se n’ofereixi la comprensió i la fona-mentació. De fet, sovint pot esdevenir un primer anunci de la proposta cristiana.

També cal demanar a la direcció de les escoles que per-metin oferir informació de la catequesi que s’ofereix en les zones on viuen els alumnes. Per això la Delegació de Catequesi prepararà un full informatiu per fer-lo arribar a les famílies.

III. EUCARISTIA - SAGRAMENTS

L’eucaristia i els sagraments són les accions de l’assem-blea cristiana que actualitza la Pasqua alliberadora i salva-dora de Crist i la donació de l’Esperit, tot oferint els seus dons de gràcia i salvació.

Cal restar unit a Crist perquè ell es pugui mostrar i actuar a través nostre i per donar fruit.

En l’Eucaristia celebrem, vivim i som convidats a la missió de sembrar l’evangeli en el cor de les persones i a transfor-mar la seva vida en evangeli (en bona notícia).

Alhora, la missió d’oferir Jesucrist i la seva proposta de vida porta a la celebració de l’Eucaristia, a la trobada personal i comunitària amb el Senyor. L’evangelització acaba i té el seu punt culminant en la celebració.

Sense Eucaristia, sense la trobada amb Jesucrist i els ger-mans, la vida cristiana s’afebleix, i per això també es debili-ten el testimoniatge i la missió.

Pensem en els sagraments, que són les accions per les quals Jesucrist, gràcies a l’Esperit, ens ofereix la gràcia i aquells dons més necessaris en la nostra vida i per a la mis-sió que se’ns confia. El Senyor ens ve a trobar per mitjà dels sagraments i ens fa fills i hereus de Déu Pare, ens enforteix, ens perdona, ens guareix, ens beneeix.

La majoria de preveres han de celebrar moltes eucaristies els dissabtes, diumenges i festes, a causa del nombre reduït de capellans i de les parròquies de les quals sou responsables.

Tots som conscients del problema que suposa l’encadena-ment de les celebracions sense temps per dedicar als fidels. Certament, cal valorar i agrair l’esforç perquè les comunitats més petites puguin tenir Eucaristia, però alhora cal harmo-nitzar el servei a les parròquies amb la necessària atenció als fidels i amb la serenor espiritual.

Per facilitar la possibilitat que les comunitats parroquials ce-lebrin l’Eucaristia dominical cal racionalitzar els horaris de les celebracions, de manera que els preveres puguin celebrar en les diverses comunitats que tinguin encomanades.

Tanmateix, per no perdre el sentit del diumenge, per facilitar la reunió dominical en la qual s’escolta la Paraula de Déu i es participa de la comunió, cal vetllar perquè allà on no se celebri l’Eucaristia s’ofereixin celebracions en absència de preveres presidides pels diaques o dirigides per fidels pre-parats amb nomenament episcopal.

Procurem revisar les celebracions de l’Eucaristia a cada comunitat per ajudar a fer més expressiva la trobada dominical que centra la vida cristiana, fent atenció especial a l’acoll-i-ment de les persones (especialment aquelles que participen ocasionalment a les celebracions), el to de la celebració, la participació en els diversos serveis i ministeris, l’atenció a la realitat concreta que es viu i l’adequació dels espais.

10. Celebració de l’Eucaristia

En el nostre temps i per tots els mitjans cal insistir en la importància de la celebració de l’Eucaristia dominical per a la vida del cristià. Sense la trobada sacramental amb Jesucrist –que és acció de gràcies, recepció del seus dons i comunió– la vida cristiana s’afebleix.

En la predicació i la formació cal insistir en la necessi-tat de l’Eucaristia –sobretot la dominical– per a la vida cristiana.

Tenir cura de la qualitat de les celebracions. Tot i que els mitjans siguin senzills, hem de procurar que les ce-lebracions tinguin qualitat en les lectures, els cants, les pregàries, l’homilia i els signes, de manera que afavo-reixin una participació entenedora i joiosa.

11. Celebracions dominicals en absència de prevere

Les celebracions dominicals en absència de prevere s’han d’oferir només en els llocs on no es pugui celebrar l’Eu-caristia i sigui del tot necessari. El seu objectiu és no per-dre el sentit del diumenge i facilitar la reunió dominical en la qual poder escoltar la Paraula de Déu i participar de la Comunió. Aquestes celebracions, que seguiran el ritual aprovat, han de ser presidides pels diaques o dirigides per fidels preparats i que tinguin nomenament episcopal.

12. Celebració de l’Eucaristia pels difunts

En augmentar les celebracions exequials sense eucaris-tia, cal que les parròquies valorin oferir una eucaristia per tots els seus difunts de la setmana o del mes.

13. Celebració de l’Eucaristia en les festes pròpies

La celebració en les festes majors, aplecs i romeries és una oportunitat per celebrar, viure i anunciar els trets fona-mentals de la proposta cristiana.

14. Els sagraments de la iniciació cristiana per als adults

Cal estar atents per proposar els sagraments de la indicació cristiana als adults que hi manifestin algun desig, sigui per decisió d’un procés personal, sigui perquè s’ha donat un acostament a la fe motivat per la celebració del matrimoni o d’altres sagraments per als seus fills o familiars. Sempre cal fer-ho assegurant la llibertat de la persona i explicant la necessitat del catecumenat.

15. El sagrament de la confirmació

Cal continuar oferint el sagrament de la confirmació, bé a la parròquia o en una agrupació de parròquies. Cal confir-mar els adolescents que hagin seguit tots els cursos de catequesi i els adolescents que a partir de sisè de primària o d’ESO rebin una formació adient.

També cal proposar la confirmació als adults després d’una preparació a la parròquia, i que se celebrarà a la Ca-tedral.

16. El sagrament de la penitència

El sagrament de la misericòrdia i de la guarició és el sa-grament de la reconciliació. Cal oferir-lo sempre que sigui possible amb un horari de confessions, molt especialment en aquelles esglésies que són més visitades.

Cal oferir-lo sempre abans de rebre la confirmació i la pri-mera comunió atenant l’edat dels receptors.

Alhora, a causa de les dificultats que sovint es constaten, serà necessari explicar el sagrament i animar a rebre’l.

17. La primera comunió

Cal vetllar perquè la primera comunió sigui veritable-ment una celebració cristiana d’iniciació a l’Eucaristia. Malgrat les dificultats, cal assegurar que els infants hagin participat altres vegades en les celebracions,

i que aquesta celebració en particular hagi estat ben preparada. Segur que alguns pares i familiars no acostumen a participar habitualment en l’Eucaristia, i per això és important l’acolliment i una celebració ben entenedora.

18. El sagrament de la unció dels malalts

Quan s’escaigui, cal oferir l’explicació d’aquest sagra-ment insistint que cal rebre’l sobretot, i si és possible, quan hom està conscient.

Per superar els prejudicis en relació amb aquest sa-grament i per fer possible que sigui rebut per les per-sones considerades sanitàriament «de risc», cal oferir celebracions comunitàries de la unció a les parròquies i també a les residències, si és possible.

IV. PREGÀRIES

Els Evangelis ens presenten retrats molt vius de Jesús com a home de pregària. Jesús pregava, malgrat la ur-gència de la seva missió i la pressió de la gent que el re-clamava.

Els deixebles, en veure el seu mestre pregar, li demanen: «ensenya’ns a pregar». La pregària del Parenostre i les exhortacions a pregar amb confiança és la resposta de Jesús (Lc 11,1-13).

En la pregària cal manifestar-se humil i necessitat. La pa-ràbola del fariseu i el publicà pregant en el temple és una mostra de la veritable actitud del qui prega (Lc 18, 9-14).

Hem de pregar perquè siguem conscients que l’amor de Déu ja arrela i creix en la profunditat del nostre ésser.

Hem de pregar perquè Déu compta per a nosaltres, per-què necessitem obrir la nostra vida, tota la vida, al seu amor, i perquè el seu amor sigui experimentat per nosal-tres cada dia de manera renovada.

Hem de pregar per no desanimar-nos quan vivim en prò-pia carn moments difícils, i pensem que tot és un desast-re. Aleshores ens cal sobretot mantenir l’esperança en l’amor de Déu, que fa justícia.

Hem de pregar perquè la salvació que un dia esperem viure amb plenitud la puguem començar a experimentar ara i aquí; perquè el Senyor ens anticipi ja ara el tast de la salvació.

Hem de pregar per mirar la vida i les persones des de la perspectiva de Déu.

Hem de pregar per saber descobrir que la bondat, la veri-tat, el bé, la fortalesa, manifestació de la bondat de Déu, són presents en la vida, fins i tot en els fets i situacions difícils.

Hem de pregar per demanar humilment a Déu tot el que necessitem personalment i comunitàriament.

Hem de pregar perquè la nostra pastoral no es conver-teixi en activisme, sinó que imiti Jesús, que prega, parla i actua.

Hem de pregar per parlar a Déu de nosaltres i dels qui l’Església ens ha encomanat, i per parlar als altres de l’ex-periència de Déu viscuda en la pregària.